

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 600

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 23 iulie 2026

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 31 din 20 ianuarie 2026 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, precum și ale art. 41 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene	2–7	200.	— Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale, interimar, pentru aprobarea Ghidului solicitantului aferent acțiunii 2.1.4 — Servicii de mediu, versiunea 1	12–13
Decizia nr. 96 din 4 februarie 2026 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (4) din Legea nr. 100/2016 privind concesiunile de lucrări și concesiunile de servicii	8–12	1.132.	— Ordin al ministrului economiei, digitalizării, antreprenoriatului și turismului pentru derogarea de la prevederile art. 16 alin. (1) din Schema de ajutor <i>de minimis</i> pentru participarea întreprinderilor cu activitate de turism la manifestările expoziționale, în pavilioanele naționale, standurile specializate ori miniexpozițiile la care participă în străinătate Ministerul Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului, aprobată prin Ordinul ministrului antreprenoriatului și turismului nr. 330/2023	14
		4.343.	— Ordin al ministrului educației și cercetării privind acordarea acreditării unității de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Primii Pași” din municipiul Timișoara, județul Timiș	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 31

din 20 ianuarie 2026

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, precum și ale art. 41 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioana-Codruța Dărăngă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, excepție ridicată de Iuliana Rîciu în Dosarul nr. 7.338/3/2020 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.104D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 2.139D/2021, nr. 3.337D/2021, nr. 3.400D/2021, nr. 3.835D/2021, nr. 3.898D/2021, nr. 3.940D/2021, nr. 73D/2022 și nr. 1.272D/2022, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, ale art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, precum și ale art. 41 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, excepție ridicată de Vasile Bocea în Dosarul nr. 30.745/3/CA/2019-R al Curții de Apel Oradea — Secția de contencios administrativ și fiscal, de Vasile Catargiu și alții și de Constantin Asmarandei și alții în dosarele nr. 11.574/3/2017* și nr. 36.620/3/2018 ale Curții de Apel București — Secția a VII-a

pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, de George Florea și alții în Dosarul nr. 7.014/3/2021 al Tribunalului Buzău — Secția I civilă — Completul specializat în litigii de muncă și asigurări sociale, de Liviu Tatu în Dosarul nr. 7.017/3/2021 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă, de Vasile Duicu în Dosarul nr. 7.016/3/2021 al Tribunalului Ilfov — Secția civilă, de Nicolae Stan și alții în Dosarul nr. 5.293/3/2019 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Mariana Ivaniuc în Dosarul nr. 289/95/2021 al Curții de Apel Craiova — Secția de litigii de muncă și asigurări sociale.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.139D/2021, nr. 3.337D/2021, nr. 3.400D/2021, nr. 3.835D/2021, nr. 3.898D/2021, nr. 3.940D/2021, nr. 73D/2022 și nr. 1.272D/2022 la Dosarul nr. 2.104D/2021, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale concretizată, spre exemplu, prin Decizia nr. 457 din 25 octombrie 2022 și Decizia nr. 104 din 10 martie 2022.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

7. Prin Sentința civilă nr. 5.726 din 28 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 7.338/3/2020, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene.**

8. Prin Încheierea din 4 iunie 2021, astfel cum a fost îndreptată prin Încheierea din 16 iunie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 30.745/3/CA/2019-R, **Curtea de Apel Oradea —**

Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, ale art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 și ale art. 41 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene.

9. Prin Decizia civilă nr. 6.112 din 30 decembrie 2019 și Încheierea din 17 martie 2021, pronunțate în dosarele nr. 11.574/3/2017* și nr. 36.620/3/2018, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, ale art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 și ale art. 41 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, respectiv a dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 și ale art. 41 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018.**

10. Prin Sentința civilă nr. 1.496 din 15 noiembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 7.014/3/2021, **Tribunalul Buzău — Secția I civilă — Completul specializat în litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, ale art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ale art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 și ale art. 41 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018.**

11. Prin Încheierea din 24 noiembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 7.017/3/2021, **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ale art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 și ale art. 41 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018.**

12. Prin Încheierea din 26 noiembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 7.016/3/2021, **Tribunalul Ilfov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ale art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 și ale art. 41 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018.**

13. Prin Încheierea din 26 octombrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 5.293/3/2019, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, ale art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 și ale art. 41 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018.**

14. Prin Încheierea din 4 aprilie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 289/95/2021, **Curtea de Apel Craiova — Secția de litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018.**

15. Excepția a fost ridicată de Iuliana Rîciu, de Vasile Bocea, de Vasile Catargiu și alții, de Constantin Asmarandei și alții, de George Florea și alții, de Liviu Tatu și de Vasile Duicu, de Nicolae Stan și alții și de Mariana Ivaniuc în cadrul soluționării unor cauze având ca obiect solicitarea de plată a ajutoarelor

sau, după caz, a indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.

16. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că pentru ajutoarele la trecerea în rezervă cuvenite conform Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 [art. 1 alin. (3)], act normativ de suspendare, se bucură de prezumția de constituționalitate în perioada 1 ianuarie 2017-30 iunie 2017. Însă, începând cu data de 1 iulie 2017, dacă s-ar considera că această ordonanță de urgență ar putea suspenda în continuare toate actele normative (atât cele în vigoare, cât și cele abrogate) care se referă la ajutoare sau indemnizații la trecerea în rezervă, aceasta ar intra în conflict cu mai multe prevederi constituționale, motivat de faptul abrogării Legii-cadru nr. 284/2010 prin dispozițiile art. 44 alin. (1) pct. 9 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

17. Se menționează că, începând cu data de 1 iulie 2017, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 se bucură în continuare de prezumția de constituționalitate numai în raport cu celelalte dispoziții legale din alte acte normative rămase în vigoare (spre exemplu, art. 81 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor).

18. Se arată că aceeași problemă o ridică ulterior și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, în vigoare în anul 2018, și art. 41 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, în vigoare începând cu 1 ianuarie 2019, cea din urmă pentru o perioadă de 3 ani și care se bucură de prezumția de constituționalitate tot doar în raport cu actele normative în vigoare care prevăd dreptul la ajutoare, mai puțin Legea-cadru nr. 284/2010, în prezent abrogată.

19. Se afirmă că, spre deosebire de o speță similară, respectiv suspendarea succesivă a primelor de vacanță, evocată prin Decizia nr. XXIII din 12 decembrie 2005, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite, când au fost folosiți termeni precisi și care nu au dat naștere la interpretări, de această dată este vorba despre texte de lege interpretabile, ce nasc confuzii și pot acredita ideea că pot fi suspendate chiar texte de lege abrogate.

20. Se consideră că dispozițiile legale criticate contravin atât prevederilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, respectiv art. 3, 58 și 66, cât și dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, precum și principiului privind obligativitatea respectării deciziilor Curții Constituționale, întrucât ar fi un nonsens ca actul normativ de suspendare a unui act normativ să producă efecte și după abrogarea respectivului act normativ. Or, așa cum însăși Curtea a afirmat în repetate rânduri că o normă abrogată nu mai poate fi repusă în vigoare, o prevedere care a fost deja abrogată nu poate reintra de drept în vigoare. În acest context se menționează deciziile Curții Constituționale nr. 1.595 din 14 decembrie 2011 și nr. 654 din 17 octombrie 2017.

21. Se apreciază că, dacă ordonanțele de urgență ale Guvernului nr. 9/2017, nr. 90/2017 și nr. 114/2018 ar produce efecte și după data de 1 iulie 2017, se încalcă și principiul neretroactivității legii civile, întrucât aceste acte normative nu ar putea acționa și influența un act normativ ieșit definitiv din circuitul legislativ. Astfel, suspendarea, prin definiție, se referă la prezent și nicidecum la trecut. Dreptul la ajutoarele la trecerea în rezervă este un drept cu caracter temporar ce se naște la data trecerii în rezervă și se execută dintr-odată, nu prin executări succesive, care ar fi guvernate de o lege ulterioară.

22. Pentru toate aceste considerente, se solicită să se constate că după data de 1 iulie 2017 orice act normativ de suspendare a dreptului la ajutoare sau indemnizații la trecerea în rezervă este constituțional numai în măsura în care suspendă un act normativ în vigoare (aflat în dreptul pozitiv), iar sintagmele „dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz,

indemnizațiilor la ieșirea la pensie” din cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017 și „nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă” din cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2017 se referă la dispoziții legale din actele normative în vigoare, nu și din cele abrogate.

23. În dosarele nr. 2.104D/2021 și nr. 1.272D/2022 se mai susține, în esență, că măsura suspendării dreptului la indemnizația prevăzută de art. 81 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, convenită odată cu ieșirea la pensie a magistraților, timp de peste 10 ani, nu este una dovedită și justificată de o urgență obiectivă și credibilă și echivalează cu anularea acestui drept, fiind încălcat și principiul independenței judecătorilor. Ca atare, suspendarea plății indemnizațiilor magistraților, parte componentă a statutului lor, în această modalitate și printr-un act inferior legii organice, restrânge fără nicio justificare constituțională un drept al judecătorilor prevăzut prin lege organică. Se menționează deciziile Curții Constituționale nr. 153 din 6 mai 2020 și nr. 873 din 25 iunie 2010, precum și Decizia nr. 16 din 8 iunie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

24. Se consideră că prelungirea succesivă timp de mai mulți ani a suspendării acordării acestui drept afectează, în primul rând, magistrații care s-au pensionat după data de 31 octombrie 2010, în mod disproporționat și discriminatoriu, față de magistrații pensionați anterior acestei date.

25. Se apreciază că principiul independenței justiției apără dreptul magistratului la plata celor 7 indemnizații la data ieșirii la pensie, în aceeași măsură în care apără celelalte garanții ale acestui principiu, astfel că acest drept, fiind un bun care intră sub protecția Primului Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, nu poate fi suspendat timp de peste 10 ani. Ca atare, acest drept este un drept substanțial recunoscut de lege, devenit cert, lichid și exigibil în momentul eliberării din funcție, prin pensionare, iar suspendarea repetată a acestuia afectează caracterul previzibil al normelor legale, creează incertitudine, afectează proporționalitatea măsurii și încalcă și principiul așteptărilor legitime. Se menționează Hotărârea din 1 decembrie 2005, pronunțată în Cauza *Păduraru împotriva României*, paragraful 77, și Hotărârea din 15 februarie 2007, pronunțată în Cauza *Bock și Palade împotriva României*, paragraful 58.

26. **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, având în vedere că, prin amânarea repetată a exercitării dreptului de a încasa cele 7 indemnizații de încadrare lunare brute prevăzute de dispozițiile art. 81 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, dreptul în sine este lipsit de conținut, devenind iluzoriu. Astfel, sunt încălcate și dispozițiile art. 53 din Constituție, întrucât nu se respectă condiția proporționalității și este atinsă însăși existența dreptului.

27. **Curtea de Apel Oradea — Secția de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Buzău — Secția I civilă — Completul specializat în litigii de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Giurgiu — Secția civilă și Tribunalul Ilfov — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

28. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 1 alin. (5) și ale art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât nu au un conținut clar, precis și previzibil.

29. **Curtea de Apel Craiova — Secția de litigii de muncă și asigurări sociale** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât prelungirea în fiecare an a dispozițiilor legale prohibitive în ceea ce privește acordarea dreptului la

indemnizația de pensionare a magistraților afectează în mod esențial caracterul previzibil al normei de reglementare, devenind incerte nu numai anul când se va plăti acest drept, ci chiar dreptul însuși, nemaiputându-se stabili dacă, vreodată, magistratul va putea beneficia în timpul vieții sale de acest drept prevăzut în Statutul magistraților, categorie socioprofesională din care a făcut parte.

30. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

31. **Guvernul**, exprimându-și punctul de vedere în dosarele nr. 2.104D/2021, nr. 2.139D/2021, nr. 3.898D/2021 și nr. 3.940D/2021, apreciază ca excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în această materie, concretizată, spre exemplu, prin Decizia nr. 1.250 din 7 octombrie 2010, Decizia nr. 238 din 3 iunie 2020, Decizia nr. 834 din 17 noiembrie 2020, Decizia nr. 403 din 6 iunie 2019 și Decizia nr. 616 din 2 octombrie 2018.

32. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

33. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

34. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit dispozițiilor actelor de sesizare, pe de o parte, dispozițiile art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1035 din 22 decembrie 2016, ale art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2017, ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 973 din 7 decembrie 2017, și ale art. 41 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1116 din 29 decembrie 2018, și, pe de altă parte, dispozițiile art. 1 și 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ale art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 și ale art. 41 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018. Cu privire la excepția de neconstituționalitate ce formează obiectul Dosarului nr. 2.104D/2021, Curtea reține că autoarea critică și dispozițiile art. 41 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, iar în Dosarul nr. 3.940D/2021 autorul critică și prevederile art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că, în cazul în care instanța de judecată dispune sesizarea sa cu excepția de neconstituționalitate a anumitor dispoziții din legi sau ordonanțe fără a se pronunța asupra altora, instanța de contencios constituțional va analiza excepția de

neconstituționalitate astfel cum aceasta a fost ridicată de autorul său. Doar în ipoteza în care instanța judecătorească, prin dispozitivul hotărârii, consideră excepția referitoare la una sau unele dintre dispozițiile legale criticate ca fiind inadmisibilă, contrară prevederilor art. 29 alin. (1), (2) sau (3) din Legea nr. 47/1992, și respinge cererea de sesizare cu această motivare, Curtea Constituțională nu se va pronunța cu privire la această excepție (a se vedea, în același sens, Decizia nr. 567 din 31 octombrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 693 din 24 iulie 2025, paragraful 11, Decizia nr. 201 din 9 aprilie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 27 august 2024, paragraful 23, sau Decizia nr. 744 din 3 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 4 februarie 2016). De asemenea, analizând notele scrise ale autorilor excepției de neconstituționalitate din toate dosarele, Curtea constată că aceștia critică numai dispozițiile art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, ale art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 și ale art. 41 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018. Prin urmare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie aceste dispoziții, care au următorul cuprins:

— Art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016: *„În perioada 1 ianuarie-28 februarie 2017, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică.”*;

— Art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017: *„Prevederile art. 1 alin. (3)-(5), art. 2-4, art. 5 alin. (2)-(4) și art. 6-11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, se aplică în mod corespunzător și în perioada 1 martie-31 decembrie 2017.”*;

— Art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017: *„În anul 2018 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.”*

— Art. 41 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018: *„În perioada 2019-2021 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.”*

35. Curtea observă că dispozițiile art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, ale art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 și ale art. 41 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 și-au încetat aplicabilitatea. Cu toate acestea, având în vedere cele reținute prin Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, potrivit căreia sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, precum și faptul că dispozițiile de lege criticate sunt aplicabile în cauzele în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, Curtea va analiza constituționalitatea acestora.

36. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) privind statul de drept, alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale și alin. (5) privind statul român și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, în art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, în art. 16 alin. (1) privind

egalitatea în drepturi, în art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată, în art. 53 alin. (1) și (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, în art. 73 alin. (3) lit. I) referitor la categoriile de legi, în art. 124 alin. (3) privind înfăptuirea justiției, în art. 125 referitor la statutul judecătorilor, în art. 126 privitor la instanțele judecătorești și în art. 147 alin. (4) referitor la deciziile Curții Constituționale. Totodată, în temeiul art. 20 alin. (1) din Constituție, referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, prin raportare la prevederile constituționale corespondente, sunt invocate și exigențele art. 1 privind protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

37. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare cu cele din prezenta cauză, prin Decizia nr. 59 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 360 din 11 mai 2016, Decizia nr. 403 din 6 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 818 din 9 octombrie 2019, Decizia nr. 715 din 6 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 12 ianuarie 2021, Decizia nr. 472 din 8 iulie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1091 din 16 noiembrie 2021, Decizia nr. 761 din 9 noiembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 17 februarie 2022, Decizia nr. 72 din 24 februarie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 538 din 2 iunie 2022, Decizia nr. 104 din 10 martie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 521 din 26 mai 2022, Decizia nr. 457 din 25 octombrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 132 din 16 februarie 2023, și Decizia nr. 235 din 29 aprilie 2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 982 din 24 octombrie 2025, instanța de contencios constituțional, respingând excepțiile de neconstituționalitate, a statuat că ajutoarele sau indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă reprezintă beneficii acordate anumitor categorii socioprofesionale în virtutea statutului special al acestora, fără a avea însă un temei constituțional.

38. Astfel, Curtea a observat că dispozițiile de lege criticate fac parte din legi anuale de salarizare a personalului plătit din fonduri publice și prevăd că în anii 2017-2021 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă. Textele criticate au caracter general, referindu-se la toate categoriile de ajutoare sau indemnizații prevăzute de lege la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă, cum sunt, cu titlu exemplificativ, cele prevăzute de: art. 81 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, art. 69 din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1197 din 14 decembrie 2004, art. 20 din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, sau art. 73 din Legea nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 25 mai 2009. De asemenea, Curtea a reținut că, în speță, era vorba despre ajutorul prevăzut de art. 20 din anexa nr. VII: *Familia ocupațională de funcții bugetare „Apărare, ordine publică și siguranță națională”* la Legea-cadru nr. 284/2010, ajutor prevăzut pentru personalul militar, polițiștii și funcționarii publici

cu statut special din sistemul administrației penitenciare, la trecerea în rezervă sau direct în retragere, respectiv la încetarea raporturilor de serviciu. Însă Legea-cadru nr. 284/2010 a fost abrogată prin art. 44 alin. (1) pct. 9 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017. Noua reglementare nu conține nicio dispoziție similară celor din Legea-cadru nr. 284/2010 care instituiau ajutoarele și indemnizațiile. Totodată, Legea-cadru nr. 153/2017 a abrogat dispozițiile din ordonanțele de urgență ale Guvernului prin care a fost suspendată plata ajutoarelor și indemnizațiilor în intervalul 2012-2016 inclusiv (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 472 din 8 iulie 2021, precitată, paragrafele 58 și 59).

39. Referitor la critica privind încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, care impune standardele privind calitatea legii, prin Decizia nr. 472 din 8 iulie 2021, paragraful 60, și Decizia nr. 189 din 26 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1045 din 9 noiembrie 2020, paragraful 87, Curtea a reiterat statuările sale anterioare prin care a constatat conformitatea cu aceste standarde a actelor normative de suspendare a drepturilor salariale pentru intervalul 2010-2017 (a se vedea Decizia nr. 403 din 6 iunie 2019, precitată, paragrafele 96-98). În aceste decizii, Curtea a reținut că înțelesul normelor de suspendare a plății drepturilor salariale a fost clarificat prin Decizia nr. 16 din 8 iunie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 15 iulie 2015. Astfel, în interpretarea instanței supreme, voința legiuitorului nu a fost aceea de eliminare a beneficiilor acordate unor categorii socioprofesionale, respectiv de încetare a existenței dreptului la acordarea de ajutoare/indemnizații, ci doar de suspendare a exercitiului acestui drept, precum și faptul că dreptul la pensie și condițiile de pensionare, precum și drepturile care se acordă cu prilejul pensionării sunt cele de la data deschiderii dreptului la pensie, iar nu cele existente în legislație la o dată anterioară, care nu au caracterul unui drept câștigat.

40. Curtea a mai reținut, la paragraful 62 al Deciziei nr. 472 din 8 iulie 2021, că autorii au înțeles greșit semnificația abrogării art. 20 alin. (1) și (2) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010. Astfel, urmarea acestei abrogări este previzibilă și clară în sensul că, dacă personalul militar, polițistii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare au trecut în rezervă sau direct în retragere, respectiv raporturile de serviciu au încetat, cu drept la pensie, după 1 iulie 2017, nu mai beneficiază de ajutoarele și indemnizațiile prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010.

41. Curtea Constituțională a observat că, prin Decizia nr. 20 din 20 mai 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 6 august 2019, s-a reținut la paragrafele 76-80 următoarele: „nicio dificultate de determinare a efectelor abrogării nu există cu referire la datele speței deduse spre analiză în cadrul sesizării prealabile, câtă vreme prin art. 44 alin. (1) pct. 9 din Legea-cadru nr. 153/2017 s-a dispus abrogarea expresă a Legii-cadru nr. 284/2010, iar conform art. 64 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, «abrogarea unei dispoziții sau a unui act normativ are caracter definitiv». De asemenea, faptul că dispoziția din Legea-cadru nr. 284/2010 referitoare la drepturile de natura celor pretinse în cauză avusese efectele suspendate în timp, prin acte normative succesive, trebuie interpretat cu referire la art. 66 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, din care rezultă că și astfel de norme pot face obiect al abrogării. Față de consecințele pe care le produce un act normativ care scoate din circuitul juridic, pentru viitor, textele de lege care fac obiectul acestuia, trebuie observat în ce măsură un act normativ ulterior (în speță, Ordonanța de urgență

a Guvernului nr. 90/2017) poate suspenda drepturi care făceau obiect de reglementare al actului abrogat (*recte*, Legea-cadru nr. 284/2010, abrogată prin Legea-cadru nr. 153/2017). Așadar, rezolvarea chestiunii de drept sesizate nu presupune decât aplicarea corectă a regulilor referitoare la succesiunea legilor în timp și la efectul suspensiv sau abrogator al unor norme, cu referire punctuală la măsura în care abrogarea unor drepturi mai poate constitui temei ulterior pentru suspendarea exercitiului acelorași drepturi” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 472 din 8 iulie 2021, paragraful 73, și Decizia nr. 235 din 29 aprilie 2025, paragraful 25).

42. Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, analizată prin prisma susținerilor referitoare la caracterul imprevizibil al dispozițiilor legale privind neacordarea ajutoarelor sau, după caz, a indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă, invocând jurisprudența sa, prin Decizia nr. 834 din 17 noiembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 235 din 8 martie 2021, paragraful 20, Curtea a reținut că persoanele care se pensionează se supun dispozițiilor legale în vigoare la data deschiderii dreptului la pensie, potrivit principiului *tempus regit actum* (a se vedea, în același sens, și Decizia nr. 443 din 21 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 29 iulie 2016, paragraful 30, precum și Decizia nr. 695 din 6 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 9 din 6 ianuarie 2021, paragraful 19).

43. Referitor la pretinsa încălcare a art. 1 alin. (3) din Constituție, prin Decizia nr. 834 din 17 noiembrie 2020, precitată, paragraful 21, Curtea a arătat că textul constituțional invocat privește valorile supreme ale statului de drept, fiind o reglementare de principiu ce constituie cadrul pe care se grefează toate celelalte norme ale Legii fundamentale. Având în vedere acestea, precum și faptul că ajutoarele ori indemnizațiile la care se referă textele criticate nu fac parte din această categorie a drepturilor fundamentale, Curtea a apreciat că nu se poate reține încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Constituție.

44. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție, prin Decizia nr. 189 din 26 mai 2020, precitată, paragraful 91, Curtea a constatat conformitatea cu această normă constituțională a unor dispoziții cu un conținut similar cu cel al dispozițiilor criticate. Astfel, prin Decizia nr. 170 din 19 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 354 din 22 mai 2015, paragraful 24, și Decizia nr. 334 din 12 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 533 din 17 iulie 2014, paragraful 18, Curtea a reținut că dispozițiile criticate nu retroactivează.

45. De asemenea, cu privire la susținerea potrivit căreia dispozițiile criticate creează situații juridice discriminatorii față de persoanele care au ieșit la pensie anterior suspendării plății indemnizației/ajutorului, prin Decizia nr. 154 din 27 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 680 din 6 august 2018, paragraful 32, Curtea a reținut că aceasta este neîntemeiată, deoarece, în jurisprudența sa constantă, a statuat că situația diferită în care se află cetățenii, în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regit actum*, nu poate fi privită ca o încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și discriminări (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 20 din 2 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 18 februarie 2000, Decizia nr. 820 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 18 ianuarie 2007, sau Decizia nr. 1.541 din 25 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 13 ianuarie 2011). Curtea a constatat că respectarea egalității în drepturi presupune luarea în considerare a tratamentului pe care legea îl prevede față de cei cărora li se aplică, în decursul perioadei în

care reglementările sale sunt în vigoare, iar nu în raport cu efectele produse prin reglementările legale anterioare. În consecință, reglementările juridice succesive pot prezenta în mod firesc diferențe determinate de condițiile obiective în care ele au fost adoptate.

46. Referindu-se la compatibilitatea prevederilor de lege criticate cu dispozițiile constituționale și convenționale vizând dreptul de proprietate, prin Decizia nr. 472 din 8 iulie 2021, paragraful 69, și Decizia nr. 695 din 6 octombrie 2020, precitată, paragraful 20, Curtea a reiterat că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23), statul este în măsură să stabilească ce beneficii trebuie plătite angajaților săi din bugetul de stat. Astfel, statul poate dispune introducerea, suspendarea sau încetarea plății unor astfel de beneficii, prin modificări legislative corespunzătoare. În același sens este și Decizia din 6 decembrie 2011, pronunțată în cauzele conexe nr. 44.232/11 și nr. 44.605/11 *Felicia Mihăieș împotriva României* și *Adrian Gavril Senteș împotriva României*, paragrafele 15 și 19, prin care Curtea Europeană a Drepturilor Omului amintește că, datorită unei cunoașteri directe a propriei societăți și a necesităților acesteia, autoritățile naționale se află, în principiu, într-o poziție mai adecvată decât instanța internațională pentru a stabili ce anume este „de utilitate publică”. În consecință, în cadrul mecanismului de protecție creat de Convenție este de competența acestora să se pronunțe primele cu privire la existența unei probleme de interes general. Considerând normal ca legiuitorul să dispună de o mare libertate în conducerea unei politici economice și sociale, Curtea respectă modul în care acesta percepe imperatiile „utilității publice”, cu excepția

cazului în care raționamentul său se dovedește în mod vădit lipsit de orice temei rezonabil.

47. Cu privire la invocarea art. 53 din Constituție, prin Decizia nr. 695 din 6 octombrie 2020, precitată, paragraful 21, Curtea a reținut, în esență, că ajutoarele sau indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu au temei constituțional, astfel că legiuitorul este liber să dispună cu privire la conținutul, limitele și condițiile de acordare a acestora și, de asemenea, să dispună diminuarea ori chiar încetarea acordării acestora, fără a fi necesară întrunirea condițiilor stabilite de art. 53 din Legea fundamentală. De asemenea, Curtea a arătat că nu există o obligație constituțională a legiuitorului de a reglementa acordarea de ajutoare sau indemnizații la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.

48. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate privind încălcarea art. 124 alin. (3) din Constituție, prin Decizia nr. 557 din 16 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 623 din 17 august 2015, paragraful 19, și Decizia nr. 59 din 16 februarie 2016, precitată, paragraful 20, Curtea a reținut că neacordarea indemnizației prevăzute la art. 81 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 nu poate conduce la afectarea statutului constituțional al judecătorilor și procurorilor. Indemnizațiile acordate cu prilejul ieșirii la pensie, retragerii, încetării raporturilor de serviciu ori trecerii în rezervă reprezintă beneficii acordate anumitor categorii socioprofesionale în virtutea statutului special al acestora, fără a avea însă un temei constituțional.

49. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să schimbe jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

50. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Iuliana Rîciu în Dosarul nr. 7.338/3/2020 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, de Vasile Bocea în Dosarul nr. 30.745/3/CA/2019-R al Curții de Apel Oradea — Secția de contencios administrativ și fiscal, de Vasile Catargiu și alții și de Constantin Asmarandei și alții în dosarele nr. 11.574/3/2017* și nr. 36.620/3/2018 ale Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, de George Florea și alții în Dosarul nr. 7.014/3/2021 al Tribunalului Buzău — Secția I civilă — Completul specializat în litigii de muncă și asigurări sociale, de Liviu Tatu în Dosarul nr. 7.017/3/2021 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă, de Vasile Duicu în Dosarul nr. 7.016/3/2021 al Tribunalului Ilfov — Secția civilă, de Nicolae Stan și alții în Dosarul nr. 5.293/3/2019 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Mariana Ivaniuc în Dosarul nr. 289/95/2021 al Curții de Apel Craiova — Secția de litigii de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, precum și ale art. 41 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, Curții de Apel Oradea — Secția de contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, Tribunalului Buzău — Secția I civilă — Completul specializat în litigii de muncă și asigurări sociale, Tribunalului Giurgiu — Secția civilă, Tribunalul Ilfov — Secția civilă, Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și Curții de Apel Craiova — Secția de litigii de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 20 ianuarie 2026.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 96

din 4 februarie 2026

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (4) din Legea nr. 100/2016 privind concesiunile de lucrări și concesiunile de servicii

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Mihaela Negulescu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (4) din Legea nr. 100/2016 privind concesiunile de lucrări și concesiunile de servicii, excepție ridicată de societățile Polaris Mediu — S.R.L. din Târgu Jiu și Polaris M Holding — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 95/36/2021 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.258D/2021.

2. Dezbaterile inițiale au avut loc în ședința publică din 9 decembrie 2025, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, pentru o mai bună studiere a problemelor ce au format obiectul dezbaterii, în temeiul art. 57 și al art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională a amânat succesiv pronunțarea asupra cauzei pentru datele de 22 ianuarie 2026 și 4 februarie 2026. La această din urmă dată, Curtea a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Sentința civilă nr. 63/CA din 26 martie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 95/36/2021, **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (4) din Legea nr. 100/2016 privind concesiunile de lucrări și concesiunile de servicii.** Excepția a fost ridicată de societățile Polaris Mediu — S.R.L. din Târgu Jiu și Polaris M Holding — S.R.L. din Constanța într-o cauză având ca obiect soluținarea unei plângeri împotriva deciziei emise de Consiliul Național de Soluținare a Contestațiilor privind rezultatul procedurii de atribuire a unui contract de delegare a serviciului public de salubritate a orașului Năvodari.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul criticat instituie o sancțiune anticipată, constând în excluderea operatorilor economici din procedura de atribuire a contractelor de concesiune de lucrări și de servicii pentru simplul fapt că fac obiectul unei anchete penale, fără existența unei hotărâri judecătorești definitive de condamnare, ceea ce ar aduce atingere prezumției de nevinovăție. Se arată că, în absența unei hotărâri definitive de condamnare, nu se poate lua măsura arbitrară de restricționare a participării la procedurile de achiziție publică. Odată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 278/2006 pentru modificarea și completarea Codului penal, precum și pentru modificarea și

completarea altor legi, principiul prezumției de nevinovăție a devenit incident și cu privire la entitățile colective cu personalitate juridică ce îndeplinesc condițiile legale în vederea angajării răspunderii penale. De asemenea, se susține că textul criticat încalcă principiul egalității în drepturi, întrucât acesta împiedică participarea unor operatori economici la procedurile de achiziție publică. Autoarele excepției consideră că dispozițiile de lege criticate instituie o restrângere disproporționată a dreptului de a participa la proceduri de achiziție publică. În acest sens este invocată Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, paragraful 30, prin care Curtea Constituțională a statuat că orice măsură luată trebuie să fie adecvată, necesară și proporțională. S-a invocat, totodată, faptul că dispozițiile de lege criticate contravin art. 57 din Directiva 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE, care reglementează cazurile în care operatorii economici pot fi excluși din procedurile de achiziție publică, stabilind că excluderea este obligatorie doar în situația unor condamnări definitive.

5. Se susține că și Curtea Europeană a Drepturilor Omului recunoaște existența unei legături între prezumția de nevinovăție și alte drepturi aferente unui proces echitabil, în sensul că încălcarea drepturilor respective periclitează inevitabil și prezumția de nevinovăție. Numai judecătorul, în condițiile legii, poate dispune, cu titlu provizoriu și temporar, instituirea interdicției de participare la procedura de atribuire a contractului de achiziție publică.

6. **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este întemeiată, cu atât mai mult cu cât dispoziții identice, cuprinse în art. 167 alin. (4) din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, au fost constatate ca fiind neconstituționale prin Decizia Curții Constituționale nr. 738 din 20 noiembrie 2018, argumentele de neconstituționalitate reținute de instanța de contencios constituțional prin decizia anterior menționată fiind aplicabile, în mod corespunzător, și în prezenta cauză.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 81 alin. (4) din Legea nr. 100/2016 privind concesiunile de lucrări și concesiunile de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 23 mai 2016, care, la data inițierii procedurii de atribuire, aveau următoarea redactare:

„Dispozițiile alin. (1) lit. c) sunt aplicabile și în situația în care operatorul economic sau una dintre persoanele prevăzute la art. 79 alin. (2) este supusă unei proceduri judiciare de investigație în legătură cu săvârșirea uneia/unora dintre faptele prevăzute la art. 79 alin. (1).”

Prevederile la care textul de lege criticat face trimitere au următorul conținut normativ:

— Art. 81 alin. (1) lit. c): „(1) Entitățile contractante exclud din procedura de atribuire a contractului de concesiune orice operator economic care se află în oricare dintre următoarele situații:

(...)

c) a comis o abatere profesională gravă, care îi pune în discuție integritatea, iar entitatea contractantă poate demonstra acest lucru prin orice mijloc de probă adecvat, cum ar fi o decizie a unei instanțe judecătorești sau a unei autorități administrative;”

— Art. 79 alin. (1) și (2): „(1) Autoritățile/Entitățile contractante menționate la art. 10 alin. (1) lit. a) exclud de la participarea la o procedură de atribuire orice operator economic cu privire la care au stabilit, în urma analizei informațiilor și documentelor prezentate de acesta, sau despre care au luat cunoștință în orice alt mod că a fost condamnat prin hotărâre definitivă a unei instanțe judecătorești pentru comiterea uneia dintre următoarele infracțiuni:

a) constituirea unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, sau de dispozițiile corespunzătoare ale legislației penale a statului în care respectivul operator economic a fost condamnat;

b) infracțiuni de corupție, prevăzute de art. 289-294 din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, și infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție prevăzute de art. 10-13 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, sau de dispozițiile corespunzătoare ale legislației penale a statului în care respectivul operator economic a fost condamnat;

c) infracțiuni împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene, prevăzute de art. 181-185 din Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, sau de dispozițiile corespunzătoare ale legislației penale a statului în care respectivul operator economic a fost condamnat;

d) acte de terorism prevăzute de art. 32-35, art. 37 și 38 din Legea nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului, cu modificările și completările ulterioare, sau de dispozițiile corespunzătoare ale legislației penale a statului în care respectivul operator economic a fost condamnat;

e) spălarea banilor, prevăzută de art. 29 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, republicată, cu modificările ulterioare, sau finanțarea terorismului, prevăzută de art. 36 din Legea nr. 535/2004, cu modificările și completările ulterioare, sau de dispozițiile corespunzătoare ale legislației penale a statului în care respectivul operator economic a fost condamnat;

f) traficul și exploatarea persoanelor vulnerabile, prevăzute de art. 209-217 din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, sau de dispozițiile corespunzătoare ale legislației penale a statului în care respectivul operator economic a fost condamnat;

g) fraudă, în sensul art. 1 din Convenția privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene — combaterea fraudei.

(2) Obligația de a exclude din procedura de atribuire un operator economic, potrivit prevederilor alin. (1), se aplică și în cazul în care persoana condamnată printr-o hotărâre definitivă este membru al organului de administrare, de conducere sau de supraveghere al respectivului operator economic sau are putere de reprezentare, de decizie sau de control în cadrul acestuia.”

11. Ulterior sesizării Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate, art. 81 alin. (4) din Legea nr. 100/2016, criticat în cauza de față, a fost abrogat expres prin art. III pct. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2020 privind modificarea și completarea unor acte normative cu impact în domeniul achizițiilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 614 din 13 iulie 2020. Însă, având în vedere că data inițierii procedurii de atribuire a fost 12 noiembrie 2019 și ținând cont de cele reținute prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care s-a statuat că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 81 alin. (4) din Legea nr. 100/2016.

12. În opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin prevederilor din Constituție cuprinse în art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, precum și dispozițiilor art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție, astfel cum acestea sunt interpretate potrivit art. 20 alin. (1) din Constituție și prin prisma exigențelor art. 11 alin. (1) din Declarația Universală a Drepturilor Omului referitoare la prezumția de nevinovăție, art. 14 pct. 2 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice privind prezumția de nevinovăție, art. 20 și 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene privind egalitatea în fața legii și prezumția de nevinovăție, art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind prezumția de nevinovăție, precum și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Totodată, sunt invocate și prevederile art. 57 din Directiva 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 94 din 28 martie 2014.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 79-84 din Legea nr. 100/2016 reglementează motivele de excludere a unui operator economic de la participarea la procedura de atribuire a contractelor de concesiune de lucrări și a contractelor de concesiune de servicii. Aceste dispoziții legale reprezintă o transpunere în legislația națională a Directivei 2014/23/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind atribuirea contractelor de concesiune, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 94 din 28 martie 2014.

14. În acest cadru normativ, Curtea reține că textul de lege supus controlului reglementează ipoteza în care operatorul sau una dintre persoanele prevăzute la art. 79 alin. (2) din Legea nr. 100/2016 este supusă unei proceduri judiciare de investigație în legătură cu săvârșirea uneia dintre faptele prevăzute la art. 79 alin. (1) din aceeași lege. Într-o asemenea situație, dispozițiile criticate permit excluderea operatorului economic din procedura

de atribuire a contractelor de concesiune de lucrări sau de servicii anterior existenței unei hotărâri judecătorești definitive de condamnare. Prin urmare, Curtea va examina dacă instituirea unei asemenea cauze de excludere, întemeiată pe existența unei proceduri judiciare de investigație în curs, este compatibilă cu dispozițiile constituționale și convenționale referitoare la prezumția de nevinovăție.

15. Astfel, art. 81 din Legea nr. 100/2016 prevede ca motiv de excludere condamnarea operatorului economic, prin hotărâre definitivă a unei instanțe judecătorești, pentru constituirea unui grup infracțional organizat, infracțiuni de corupție, infracțiuni împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene, acte de terorism, spălarea banilor, traficul și exploatarea persoanelor vulnerabile, fraudă, în sensul art. 1 din Convenția privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 27 noiembrie 1995. În ceea ce privește motivele de excludere, potrivit art. 81 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 100/2016, autoritatea contractantă, având în vedere o decizie a unei instanțe judecătorești sau a unei autorități administrative, exclude din procedura de atribuire a contractului de achiziție publică/ acordului-cadru orice operator economic care a comis o abatere profesională gravă care îi pune în discuție integritatea. În înțelesul legii [art. 81 alin. (3) din Legea nr. 100/2016], abatere profesională gravă reprezintă orice abatere comisă de operatorul economic care afectează reputația profesională a acestuia, cum ar fi încălcări ale regulilor de concurență de tip cartel care vizează trucarea licitațiilor sau încălcări ale drepturilor de proprietate intelectuală, săvârșită cu intenție sau din culpă gravă. Din conținutul normativ al art. 81 alin. (1) lit. c) și al art. 81 alin. (3) din Legea nr. 100/2016 rezultă că, indiferent de înțelesul dat de lege, abaterea profesională gravă trebuie stabilită în mod definitiv de o instanță judecătorească sau de o autoritate administrativă competentă în domeniul respectiv. Așadar, în ambele ipoteze, operatorul economic va fi exclus din procedura de atribuire numai în temeiul unei hotărâri judecătorești, respectiv al unei decizii emise de o autoritate administrativă.

16. Curtea reține, totodată, că printre motivele de excludere a operatorului economic de la procedura de atribuire a contractului se regăsește, astfel cum rezultă din coroborarea dispozițiilor art. 79 cu cele ale art. 81 alin. (1) din Legea nr. 100/2016, și situația în care există în curs de derulare o procedură judiciară de investigație a săvârșirii unei infracțiuni, pe motivul că aceasta reprezintă o abatere profesională gravă, care pune în discuție integritatea operatorului economic.

17. Astfel, autoritatea contractantă exclude din procedura de atribuire a contractului orice operator economic și în situația în care acesta sau orice membru al organului de administrare, de conducere sau de supraveghere sau care are putere de reprezentare, de decizie sau de control în cadrul acestuia este supus unei proceduri judiciare de investigație în legătură cu săvârșirea unor fapte dintre cele expres prevăzute de art. 79 alin. (1) din lege, și nu doar atunci când există o condamnare definitivă. Totodată, prin trimiterea făcută la art. 81 alin. (1) lit. c) din lege, textul califică situația operatorului economic ca fiind o abatere profesională gravă ce poate pune în discuție integritatea și reputația acestuia. Cu alte cuvinte, potrivit art. 81 alin. (4) din Legea nr. 100/2016, criticat în cauza de față, existența în curs de derulare a unei proceduri judiciare de investigație a săvârșirii unei infracțiuni constituie temei de excludere a operatorului economic, pe motivul că aceasta reprezintă o abatere profesională gravă.

18. Din analiza conținutului normativ al art. 81 alin. (4) din Legea nr. 100/2016 Curtea constată că acest motiv de excludere a operatorului economic reprezintă o prevedere suplimentară față de art. 38 alin. (7) din Directiva 2014/23/UE, potrivit căruia „Autoritățile contractante sau entitățile contractante pot exclude

sau statul membru le poate solicita acestora să excludă de la participarea la atribuirea concesiunilor orice operator economic aflat în oricare din următoarele situații: [...] (c) dacă autoritatea contractantă poate demonstra prin mijloace adecvate că operatorul economic se face vinovat de o abatere profesională gravă, care pune sub semnul întrebării integritatea sa”.

19. Prin prisma unor susțineri similare celor formulate în cauza de față, Curtea a mai examinat, în jurisprudența sa, prevederi legale cuprinse într-un alt act normativ al căror conținut normativ era identic cu cel al textului de lege ce formează obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate. Este vorba despre dispozițiile art. 167 alin. (4) din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 390 din 23 mai 2016, care instituiau aceeași cauză de excludere de la procedura de atribuire a contractelor de achiziții publice ca prevederile art. 81 alin. (4) din Legea nr. 100/2016, care vizează procedura de atribuire a contractelor de concesiune de lucrări sau de servicii.

20. Astfel, prin Decizia nr. 738 din 20 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 4 aprilie 2019, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat încălcarea prezumției de nevinovăție în cadrul procedurii de atribuire a contractelor de achiziții publice.

21. În prezenta cauză sunt pe deplin aplicabile, *mutatis mutandis*, considerentele dezvoltate de Curtea Constituțională în decizia menționată. Sub acest aspect, având în vedere critica formulată prin raportare la încălcarea principiului prezumției de nevinovăție și la calitatea de persoană juridică a autoarelor excepției de neconstituționalitate, precum și în considerarea celor statuate prin Decizia nr. 738 din 20 noiembrie 2018, precitată, paragraful 20, Curtea observă că sunt incidente dispozițiile titlului VI din Codul penal care reglementează răspunderea penală a persoanei juridice. Pentru a putea fi angajată răspunderea penală a acesteia, entitatea trebuie să aibă personalitate juridică, să nu facă parte din categoria celor excluse (statul și autoritățile publice), iar infracțiunea să fie săvârșită în realizarea obiectului de activitate sau în interesul ori în numele persoanei juridice. Vinovăția persoanei juridice se raportează la organele și organizarea acesteia, respectiv la conduita unor persoane fizice din cadrul persoanei juridice. Corelativ răspunderii penale a persoanei juridice devin aplicabile în privința acesteia, chiar dacă fac referire la noțiunea generică de „persoană”, dispozițiile art. 4 din Codul de procedură penală potrivit cărora „Orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă”. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că din analiza acestui text de lege rezultă fără echivoc că, în absența unei hotărâri de condamnare, persoana în cauză beneficiază de prezumția de nevinovăție. De altfel, prezumția consacrată nu are în vedere existența sau inexistența unor proceduri preliminare în funcție de care aceasta operează, ci are în vedere, pe de o parte, un termen până la care este activă, respectiv până la pronunțarea unei hotărâri penale definitive, și, pe de altă parte, vizează dreptul suspectului de a nu fi obligat să își probeze nevinovăția. Altfel spus, până la dovedirea vinovăției de către organele judiciare, suspectul este presupus a fi nevinovat. Presumția are deci caracter procesual, așa încât, atunci când sunt indicii sau chiar probe temeinice de vinovăție, persoana în cauză continuă să beneficieze de această prezumție până la stabilirea vinovăției printr-o hotărâre definitivă de condamnare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 225 din 15 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 284 din 27 aprilie 2012).

22. Prin Decizia nr. 738 din 20 noiembrie 2018, paragraful 21, Curtea Constituțională a făcut referire și la

jurisprudența prin care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a aplicat garanțiile dreptului la apărare prevăzute de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind prezumția de nevinovăție și persoanelor juridice, considerând că acesta se aplică în același mod ca și persoanelor fizice și că o societate poate fi „acuzată de o infracțiune”, în sensul autonom al expresiei respective, în temeiul art. 6 (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 12 noiembrie 2002, pronunțată în Cauza *Fortum Oil & Gas Oy împotriva Finlandei*, Hotărârea din 10 decembrie 1982, pronunțată în Cauza *Corigliano împotriva Italiei*, paragraful 34, Hotărârea din 25 ianuarie 2000, pronunțată în Cauza *Aannemersbedrijf Gebroeders Van Leeuwen B.V. împotriva Țărilor de Jos*). Curtea Europeană a Drepturilor Omului a mai statuat că prezumția de nevinovăție figurează printre elementele procesului penal echitabil prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenție și garantează dreptul oricărei persoane de a nu fi considerată sau tratată ca fiind vinovată de săvârșirea unei infracțiuni înainte ca o instanță să decidă cu privire la vinovăția sa (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 25 martie 1983, pronunțată în Cauza *Minelli împotriva Elveției*, paragraful 27, Hotărârea din 10 februarie 1995, pronunțată în Cauza *Allenet de Ribemont împotriva Franței*, paragraful 35, Hotărârea din 21 septembrie 2006, pronunțată în Cauza *Pandy împotriva Belgiei*, paragraful 42, sau Hotărârea din 13 martie 2012, pronunțată în Cauza *Societe Bouygues Telecom împotriva Franței*, paragraful 53).

23. Curtea Constituțională a arătat (paragraful 22 din Decizia nr. 738 din 20 noiembrie 2018) că garantarea dreptului la prezumția de nevinovăție incumbă nu numai autorităților judiciare, ci și oricărei persoane sau autorități publice. Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa, a extins sfera de aplicare a art. 6 paragraful 2 din Convenție la diferite proceduri administrative care au avut loc în același timp cu procedurile penale împotriva unei persoane sau după încheierea acestor proceduri, fără ca o decizie privind stabilirea vinovăției penale să fie emisă, atât timp cât există o legătură între cele două proceduri (Hotărârea din 27 septembrie 2007, pronunțată în Cauza *Vassilios Stavropoulos împotriva Greciei*, paragrafele 31 și 32).

24. Și în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene s-a statuat că persoanele juridice beneficiază de prezumția de nevinovăție și de dreptul la apărare, acest principiu presupunând că orice persoană acuzată este prezumată nevinovată până în momentul în care vinovăția ei a fost legal stabilită. Astfel, ea se opune oricărei constatări formale și chiar oricărei aluzii referitoare la răspunderea unei persoane acuzate de o încălcare, formulată într-o decizie care pune capăt procedurii, fără ca această persoană să fi putut beneficia de toate garanțiile care trebuie să însoțească exercitarea dreptului la apărare în cadrul unei proceduri care își urmează cursul normal și care se finalizează printr-o decizie privind caracterul întemeiat al contestației (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 26 noiembrie 2013, pronunțată în Cauza *C-58/12P, Groupe Gascogne împotriva Comisiei*, paragraful 32, Hotărârea din 6 octombrie 2015, pronunțată în Cauza *T22/02, Sumitomo Chemical și Sumika Fine Chemicals împotriva Comisiei*, paragraful 106, Hotărârea din 12 octombrie 2007, pronunțată în Cauza *T-474/04, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse împotriva Comisiei*, paragraful 76, și Hotărârea din 16 septembrie 2013, pronunțată în Cauza *T-373/10, Villeroy & Boch Austria împotriva Comisiei*, paragraful 158).

25. În ceea ce privește art. 47 și 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene privind dreptul la apărare și prezumția de nevinovăție, Curtea Constituțională a observat, prin Decizia nr. 738 din 20 noiembrie 2018, paragraful 24, că în

jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene s-a statuat că aceste drepturi trebuie să fie respectate în toate procedurile cu privire la încălcări ale normelor de concurență susceptibile să conducă la aplicarea unor sancțiuni, cum ar fi amenzi sau penalități cu titlu cominatoriu, chiar dacă este vorba despre o procedură care are un caracter administrativ. În această privință, Curtea s-a întemeiat în mod expres pe natura încălcărilor în cauză, precum și pe natura și pe gradul de severitate ale sancțiunilor aferente. Curtea a mai reținut, de asemenea, că respectarea acestor garanții este de o importanță cu atât mai mare, cu cât ne aflăm în cadrul unei proceduri cu caracter cvasipenal, în care Comisia Europeană exercită funcții de investigație, de cercetare și de decizie și dispune, în această privință, de o largă putere de apreciere (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 8 iulie 1999, pronunțată în Cauza *Huls împotriva Comisiei*, paragrafele 149 și 150, și Hotărârea din 21 noiembrie 1991, pronunțată în Cauza *Technische Universität München*, paragraful 14).

26. În acest context, raportat la cauza de față, Curtea Constituțională constată că sancțiunea excluderii unui operator economic din procedura de atribuire a contractelor de concesiune de lucrări și de servicii intervine atunci când autoritatea contractantă stabilește că acesta a fost condamnat prin hotărâre definitivă a unei instanțe judecătorești pentru una dintre infracțiunile enumerate strict și limitativ la art. 79 alin. (1) din Legea nr. 100/2016. De asemenea, potrivit art. 81 alin. (1) lit. c) din aceeași lege, autoritatea contractantă, având în vedere o decizie a unei instanțe judecătorești sau a unei autorități administrative, exclude din procedura de atribuire a contractului de concesiune orice operator economic care a comis o abatere profesională gravă care îi pune în discuție integritatea. Așadar, în ambele ipoteze operatorul economic va fi exclus din procedura de achiziție numai în temeiul unei hotărâri judecătorești, respectiv al unei decizii a unei autorități administrative.

27. În schimb, în ipoteza art. 81 alin. (4) din Legea nr. 100/2016, excluderea poate fi dispusă pentru simplul fapt că operatorul economic este subiectul unei investigații în derulare pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 79 din aceeași lege, fără ca existența infracțiunii ori vinovăția acestuia să fi fost stabilită printr-o hotărâre judecătorească definitivă. Astfel, potrivit dispoziției legale criticate, autoritatea contractantă dispune de o marjă largă de apreciere cu privire la condițiile săvârșirii unei presupuse infracțiuni, precum și la integritatea și reputația operatorului economic determinate prin raportare la circumstanțele faptei penale, putând decide cu privire la aceste elemente înainte ca vinovăția acestuia să fi fost stabilită în mod definitiv de o instanță judecătorească.

28. Prin urmare, în condițiile în care instanța judecătorească nu a pronunțat o hotărâre definitivă în sensul condamnării operatorului economic pentru săvârșirea unei infracțiuni, Curtea Constituțională constată că autoritatea contractantă restricționează participarea acestuia la procedura de atribuire a contractului de concesiune de lucrări sau de servicii prin încălcarea prezumției sale de nevinovăție, fiind astfel nesocotit art. 23 alin. (11) din Constituție, astfel cum acesta se interpretează, în temeiul art. 20 alin. (1) din Constituție, prin prisma exigențelor art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

29. Or, prin Decizia nr. 738 din 20 noiembrie 2018, Curtea a constatat că încălcarea prezumției de nevinovăție a operatorului economic îl defavorizează pe acesta față de alte persoane juridice participante la procedură și care se bucură de prezumția de nevinovăție. Sub acest aspect, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că nesocotirea principiului egalității în drepturi are drept consecință neconstituționalitatea privilegiului sau a discriminării care a determinat, din punct de vedere normativ, încălcarea

principiului și că discriminarea se bazează pe noțiunea de excludere de la un drept (Decizia Curții Constituționale nr. 62 din 21 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 25 februarie 1994), iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 685 din 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 11 iulie 2012, Decizia nr. 164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 23 mai 2013, sau Decizia nr. 681 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 8 decembrie 2014). În schimb, privilegiul se definește ca un avantaj sau o favoare nejustificată acordată unei persoane/categorii de

persoane; în acest caz, neconstituționalitatea privilegiului nu echivalează cu acordarea beneficiului acestuia tuturor persoanelor/categoriilor de persoane, ci cu eliminarea sa, respectiv cu eliminarea privilegiului nejustificat acordat. Așadar, sintagma „fără privilegii și fără discriminări” din cuprinsul art. 16 alin. (1) din Constituție privește două ipoteze normative distincte, iar incidența uneia sau alteia dintre acestea implică, în mod necesar, sancțiuni de drept constituțional diferite.

30. În cauza soluționată prin Decizia nr. 738 din 20 noiembrie 2018, Curtea a constatat existența unei discriminări, remediul constituțional specific fiind acordarea sau accesul la beneficiul dreptului, respectiv a dreptului operatorului economic de a participa la procedură. Pentru identitate de rațiune, o soluție similară se impune și în prezenta cauză.

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de către societățile Polaris Mediu — S.R.L. din Târgu Jiu și Polaris M Holding — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 95/36/2021 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 81 alin. (4) din Legea nr. 100/2016 privind concesiunile de lucrări și concesiunile de servicii sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 februarie 2026.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Negulescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

**pentru aprobarea Ghidului solicitantului aferent
acțiunii 2.1.4 — Servicii de mediu, versiunea 1**

Având în vedere Referatul de aprobare al Direcției generale pescuit — Autoritate de management pentru POPAM nr. 245.914 din 21.07.2026, în baza prevederilor:

— Regulamentului (UE) 2021/1.060 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 iunie 2021 de stabilire a dispozițiilor comune privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european Plus, Fondul de coeziune, Fondul pentru o tranziție justă și Fondul european pentru afaceri maritime, pescuit și acvacultură și de stabilire a normelor financiare aplicabile acestor fonduri, precum și Fondului pentru azil, migrație și integrare, Fondului pentru securitate internă și Instrumentului de sprijin financiar pentru managementul frontierelor și politica de vize;

— Regulamentului (UE) 2021/1.139 al Parlamentului European și al Consiliului din 7 iulie 2021 de instituire a Fondului european pentru afaceri maritime, pescuit și acvacultură și de modificare a Regulamentului (UE) 2017/1.004;

— Regulamentului (UE, Euratom) 2024/2.509 al Parlamentului European și al Consiliului privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii (reformare);

— Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2022/79 al Comisiei din 19 ianuarie 2022 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (UE) 2021/1.139 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește înregistrarea, transmiterea și prezentarea datelor privind punerea în aplicare la nivel de operațiune;

— Regulamentului (UE, Euratom) 2018/1.046 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iulie 2018 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii, de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1.296/2013, (UE) nr. 1.301/2013, (UE) nr. 1.303/2013, (UE) nr. 1.304/2013, (UE) nr. 1.309/2013, (UE) nr. 1.316/2013, (UE) nr. 223/2014, (UE) nr. 283/2014 și a Deciziei nr. 541/2014/UE și de abrogare a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 966/2012;

— Decizia Comisiei nr. 8.809 din 30.11.2022 privind aprobarea „Programului pentru acvacultură și pescuit” al României pentru sprijin acordat din Fondul european pentru afaceri maritime, pescuit și acvacultură;

— Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/2024 privind gestionarea financiară a alocărilor din Fondul european pentru afaceri maritime, pescuit și acvacultură aferente politicii comune de pescuit și politicii maritime integrate la nivelul Uniunii Europene, precum și a fondurilor alocate de la bugetul de stat pentru perioada de programare 2021-2027, precum și pentru stingerea unor obligații fiscale datorate de beneficiarii Programului Operațional pentru Pescuit și Afaceri Maritime (POPAM) 2017-2020, aprobată cu modificări prin Legea nr. 197/2024;

— Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 142/2012, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 178/2024 privind stabilirea cadrului general de implementare a operațiunilor cofinanțate din Fondul european pentru afaceri maritime, pescuit și acvacultură prin Programul pentru Acvacultură și Pescuit 2021-2027, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 57 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, ale art. III din Hotărârea Guvernului nr. 359/2025 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 178/2024 privind stabilirea cadrului general de implementare a operațiunilor cofinanțate din Fondul european pentru afaceri maritime, pescuit și acvacultură prin Programul pentru Acvacultură și Pescuit 2021-2027, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 9 alin. (5) și (6) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigrindină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministru agriculturii și dezvoltării rurale, interimar, emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Ghidul solicitantului aferent acțiunii 2.1.4 — Servicii de mediu, versiunea 1, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale, interimar,

Tánczos Barna

București, 21 iulie 2026.

Nr. 200.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

MINISTERUL ECONOMIEI, DIGITALIZĂRII, ANTREPRENORIATULUI
ȘI TURISMULUI

O R D I N

**pentru derogarea de la prevederile art. 16 alin. (1) din Schema
de ajutor *de minimis* pentru participarea întreprinderilor
cu activitate de turism la manifestările expoziționale,
în pavilioanele naționale, standurile specializate ori
miniexpozițiile la care participă în străinătate Ministerul
Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului,
aprobată prin Ordinul ministrului antreprenoriatului
și turismului nr. 330/2023**

Având în vedere prevederile art. 2 lit. l) și art. 3 din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 20/2012 privind aprobarea Programului multianual de marketing și promovare turistică și a Programului multianual de dezvoltare a destinațiilor, formelor și produselor turistice, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 4 lit. G pct. s) din Hotărârea Guvernului nr. 189/2025 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului, precum și ale Ordinului ministrului economiei, digitalizării, antreprenoriatului și turismului nr. 62/2026 privind aprobarea „Listei cu manifestările expoziționale internaționale de turism, din țară și din străinătate, la care Ministerul Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului participă în anul 2026”,

în baza prevederilor art. 63 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Referatul de aprobare nr. 191.929 din 13.07.2026, întocmit de către Direcția generală turism — Serviciul marketing și reprezentare, în temeiul art. 10 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 189/2025,

ministrul economiei, digitalizării, antreprenoriatului și turismului emite prezentul ordin.

Art. 1. — Prin derogare de la prevederile art. 16 alin. (1) din Schema de ajutor *de minimis* pentru participarea întreprinderilor cu activitate de turism la manifestările expoziționale, în pavilioanele naționale, standurile specializate ori miniexpozițiile la care participă în străinătate Ministerul Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului, aprobată prin Ordinul ministrului antreprenoriatului și turismului nr. 330/2023, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 7 februarie 2023, cu modificările și completările ulterioare, întreprinderile pot depune documentația pentru participarea la următoarele târguri de turism B2B de toamnă, care vor avea loc în anul 2026, până la data de 31 iulie 2026 inclusiv, după cum urmează:

1. TTG Travel Experience, Rimini, Italia (14-16.10.2026);
2. World Travel Market (WTM), Londra, Regatul Unit al Marii Britanii (3-5.11.2026);
3. IBTM, Barcelona, Spania (17-19.11.2026).

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul economiei, digitalizării, antreprenoriatului și turismului,

Marius-Andrei Miftode,
secretar de stat

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

ORDIN**privind acordarea acreditării unității de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Primii Pași” din municipiul Timișoara, județul Timiș**

Având în vedere prevederile:

- Legii învățământului preuniversitar nr. 198/2023, cu modificările și completările ulterioare;
- Ordinului ministrului educației nr. 6.072/2023 privind aprobarea unor măsuri tranzitorii aplicabile la nivelul sistemului național de învățământ preuniversitar și superior, cu modificările ulterioare;
- art. 11 lit. a), respectiv ale art. 15 lit. e) din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 155/2022 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar;
- Hotărârii Guvernului nr. 993/2020 privind aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație, cu modificările și completările ulterioare;
- Hotărârii Guvernului nr. 994/2020 privind aprobarea standardelor de autorizare de funcționare provizorie și a standardelor de acreditare și de evaluare externă periodică în învățământul preuniversitar, cu modificările ulterioare;
- Ordinului ministrului educației și cercetării nr. 3.983/2020 privind acordarea autorizației de funcționare provizorie pentru nivelul de învățământ „primar” din cadrul unității de învățământ preuniversitar particular Grădinița cu program normal și program prelungit „Primii pași” din municipiul Timișoara, cu modificările ulterioare;
- Ordinului ministrului educației nr. 5.285/2022 privind schimbarea sediului activității de învățământ pentru nivelul „preșcolar” a unității de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Primii Pași” din municipiul Timișoara, județul Timiș;
- Hotărârii Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 6 din 14.05.2026;
- Referatului de aprobare nr. 4.379 din 20.05.2026 pentru proiectul de ordin al ministrului educației și cercetării privind acordarea acreditării unității de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Primii Pași” din municipiul Timișoara, județul Timiș, pentru nivelul de învățământ „primar”, limba de predare „română”, forma de învățământ „cu frecvență, zi”, în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 731/2024 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației și cercetării emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acordă acreditarea unității de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Primii Pași”, cu sediul în Calea Martirilor 1989 nr. 100, municipiul Timișoara, județul Timiș, și sediile secundare din str. Drubeta nr. 107, respectiv din bd. Liviu Rebreanu nr. 165, municipiul Timișoara, județul Timiș, pentru nivelul de învățământ „primar”, limba de predare „română”, forma de învățământ „cu frecvență, zi”, începând cu anul școlar 2026-2027.

Art. 2. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Primii Pași” din municipiul Timișoara, județul Timiș, acreditată potrivit dispozițiilor art. 1, este persoană juridică de drept privat și de utilitate publică, parte a sistemului național de învățământ, beneficiază de toate drepturile și are obligațiile prevăzute de lege.

Art. 3. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Primii Pași” din municipiul Timișoara, județul Timiș, are capacitatea totală de școlarizare de 12 formațiuni de studiu/1 schimb, respectiv maximum 12 formațiuni de studiu/schimbul 1, după cum urmează:

a) capacitatea maximă de școlarizare în sediul din Calea Martirilor 1989 nr. 100, municipiul Timișoara, județul Timiș, este de 5 formațiuni de studiu/1 schimb, respectiv maximum 5 formațiuni de studiu/schimbul 1;

b) capacitatea maximă de școlarizare în sediul din str. Drubeta nr. 107, municipiul Timișoara, județul Timiș, este de 3 formațiuni de studiu/1 schimb, respectiv maximum 3 formațiuni de studiu/schimbul 1;

c) capacitatea maximă de școlarizare în sediul din bd. Liviu Rebreanu nr. 165, municipiul Timișoara, județul Timiș, este de 4 formațiuni de studiu/1 schimb, respectiv maximum 4 formațiuni de studiu/schimbul 1.

Art. 4. — Personalul didactic și administrativ din unitatea de învățământ preuniversitar particular autorizată Școala Primară

„Primii Pași” din municipiul Timișoara, județul Timiș, angajat conform prevederilor legii pentru formațiunile de studiu școlarizate conform prevederilor art. 1, se preia la unitatea de învățământ preuniversitar particular acreditată Școala Primară „Primii Pași” din municipiul Timișoara, județul Timiș.

Art. 5. — (1) Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Primii Pași” din municipiul Timișoara, județul Timiș, dispune de patrimoniu propriu, care nu poate fi înstrăinat sau diminuat și va fi utilizat numai în interesul învățământului.

(2) În cazul desființării, dizolvării sau lichidării, patrimoniul unității de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Primii Pași” din municipiul Timișoara, județul Timiș, revine fondatorilor.

Art. 6. — Unitatea de învățământ preuniversitar Școala Primară „Primii Pași” din municipiul Timișoara, județul Timiș, este monitorizată și controlată periodic de către Ministerul Educației și Cercetării și Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Timiș, în vederea verificării respectării standardelor care au stat la baza acreditării.

Art. 7. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular menționată la art. 1 are obligația de a solicita evaluarea externă periodică în termen de maximum 5 ani de la obținerea acreditării, dar nu mai târziu de anul școlar 2030-2031.

Art. 8. — Fundația „Ambassadors for Christ” România, în calitate de persoană juridică inițitoare, unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Primii Pași” din municipiul Timișoara, județul Timiș, Ministerul Educației și Cercetării, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, respectiv Inspectoratul Școlar Județean Timiș duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 9. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației și cercetării,
Mihai Dimian

București, 2 iulie 2026.
Nr. 4.343.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2026 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 11% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	3.360	930	340
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.980		370
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	5.975		545
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	1.145		130
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.570		420
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	4.250		395
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.470		145

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2026 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)													
	Lunar							Anual*						
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 10	Rețea 20	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 10	Rețea 20	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	80	180	275	385	450	1.070	2.345	725	1.810	2.490	3.700	4.525	10.860	23.880
ExpertMO	135	330	495	660	815	1.945	4.275	1.285	3.195	4.400	6.400	7.985	19.160	42.140

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)													
	Lunar							Anual*						
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 10	Rețea 20	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 10	Rețea 20	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	90	215	325	440	535	1.285	2.810	835	2.090	2.880	4.180	5.215	12.510	27.515
ExpertMO	160	395	595	825	985	2.345	5.145	1.555	3.885	5.340	7.800	9.705	23.280	51.210

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	160 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2026.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

